

Reisverslag maart 2011

"Het licht van de ogen verblijdt het hart, een goede tijding verkwikt het gebeente." (Spr 15:30)
"Ik ben de HEERE, uw Heilige, de Schepper van Israël, uw Koning" (Jesaja 43:15)

Bijzondere lading

Vier busjes, afgeladen vol, vertrokken zaterdagavond 26 februari met bestemming Oekraïne en Hongarije. De lading was ook nu weer bijzonder; koffers, dozen en zakken vol kleding, jassen, schoenen, veel speelgoed, schrijfpakketten, schriften, poppen en poppenwagens, dekens en heel veel beddengoed, 15 matrassen, 3 naaimachines, een boomspecialistenuitrusting, veel vitaminen en voor honderden euro's aan voedsel voor de zigeuners, 11 schoolsets; tafeltjes en stoeltjes, 15 losse stoeltjes voor het weeshuis, een paar fietsjes en computers, cadeautjes voor de weeskinderen, 30 kilo kaas en 45 pakken stroopwafels, zelf genaaide kinderkleding, etuis, breittassen, veel



incontinentie materiaal, een po-stoel en dan nog de vele pakketjes meegegeven door sponsors voor hun adoptiepersoon, plus 30 boeken van Jacob Damkani 'Waarom ik' in het Russisch en 30 Dvd's 'God of Wonders', die ook met Russische ondertiteling bekeken kan worden, enz. enz. Het had een paar dagen gekost om de busjes zo economisch mogelijk te laden.

Bescherming

De acht chauffeurs, Kors, Hans Br, Daniël, Matthias, Paul, Cora, Wim en Ria verzamelden zich op de Carpool, baden met elkaar en zongen psalm 91:1 *"Hij die op Gods bescherming*



wacht, wordt door de hoogste Koning, beveiligd in de duist're nacht" Deze bescherming hadden we zo nodig. In Duitsland en Oostenrijk sneeuwde het gedurende een groot gedeelte van de nacht en moesten we rustig aan doen. De chauffeurs wisselden elkaar af bij het rijden en slapen, zodat geen tijd verloren zou gaan. Ondanks de vertraging door de sneeuw kwamen we al om 12.00 uur aan in Orgovany; ruim een uur ten zuiden van Boedapest. Daar zouden we de helft van alle busjes lossen bij Charles en Agnes, die een bediening van de Heer hebben onder de zigeuners.

Thanksgiving

De kerkdienst was net afgelopen. Charles vertelde dat het een bijzondere dienst was geweest. Ze hadden hiervoor huis aan huis de mensen persoonlijk uitgenodigd. Er waren wel 20 nieuwe mensen gekomen. De muzikleraar die pas bekeerd was, had gezongen met zijn prachtige stem, er waren getuigenissen geweest en ook een kort woord.

Charles was vol van de nieuwe plannen. Dit jaar is een jubileum jaar. Ruim 20 jaar geleden hadden hij en zijn vrouw Agnes hun baan verlaten en waren ze gaan leven 'uit geloof'. De eerste jaren waren erg moeilijk geweest, een beproeving. Daarna, zo vertelde hij, hadden zij vanaf 1994 altijd genoeg gehad. Nu zullen er in april, mei en juli speciale

'Thankgivings weekenden' en een 'counselingweekend' georganiseerd worden voor mensen die tot geloof gekomen zijn en gedoopt en voor de vrijwilligers vanuit heel de regio.



Er zal ook een doopdienst zijn.

De spullen die in november met de vrachtauto zijn gebracht waren in 14 dagen tijd allemaal verdeeld en onder de mensen gebracht. Charles was vooral heel blij

met de matrassen (8) en het voedsel. We sloten ons samen af met te bidden voor elkaar.

Toestemming

We vervolgden onze reis, honderden kilo's lichter. Bij de grens kostte het 'wisselen van de wacht' zeker een uur. Daarna ging alles redelijk vlot. De toestemming om door te mogen werd niet zonder slag of stoot gegeven. God zij dank kregen we toch de benodigde stempels en mochten we het land binnen. We tankten en reden een half uur later Uzgorod binnen en aten volgens traditie in een cafeetje een pizza. Daarna namen we snel onze intrek in het hotel. We genoten van een diepe slaap.

Genade

De volgende morgen begonnen we de dag met het lezen van Efeze 2. We dankten de Heer voor 'de genade' te mogen wandelen in de goede werken die Hij voorbereid heeft. Dit besef dat het alles genade is, liet ons de hele week niet meer los. We vertrokken naar de Joodse hulporganisatie Chesed waar we mee samenwerken en praatten elkaar bij op het kantoor van Michaël Galin de directeur. Daarna reden we met drie busjes naar Moekatsjevo. We deelden ons op in twee groepen. Op deze manier zouden we alle acht geadopteerde Joodse mensen kunnen bezoeken. De ene groep had Ria als vertaalster. Yuditha, die meegekomen was uit Uzgorod, zou met de tweede groep meegaan als vertaalster.

De 1^{ste} groep, Paul en Cora, Daniël en Kors samen met Yuditha, bezochten Ludmila Holberg, Valodja en Magda Kovatz', Vera

Danilstenko en de twee zusjes Tamara en Natasja Felde.

Eén God

Opvallend was dat Ludmila voor het eerst erg open was. Hoewel ze zich niet lekker voelde, moeilijk ademde en slecht sliep. Ira had verteld dat met het sponsorgeld een nieuwe kraan en een geiser was gekocht. Deze hing al op, maar moest nog geïnstalleerd worden. Daarvoor werd geld achtergelaten. Omdat volgend jaar de stadsverwarming wordt afgesloten en de kleine kachel niet voldoende haar hele flat verwarmd, zal Ludmila in één kamer moeten gaan wonen. Ludmila vertelde dat ze geen vrienden of familie meer heeft. Sinds 1977 woont ze al in Moekatsjevo. Ze heeft cultuur gestudeerde en gewerkt als typiste. Ze zou graag een fotoboek van Nederland willen hebben. Ze leest en bidt heel veel. Er hangen veel platen van Jesjoea in haar kamer. *“Er is maar één God, de God van Abraham, Izak en Jacob,”* zo zei ze.



Er werd met haar gebeden en we gaven het boek van Jacob Damkani samen met de andere kado's, stroopwafels, kaas, handdoek enz.

Valodja en Magda

Het tweede bezoek dat deze groep deed was bij Valodja en Magda. Valodja heeft 8 jaar geleden een insult gehad en kon lange tijd niet lopen. Dit lieve echtpaar krijgt al een aantal jaren vijf keer per week een warme maaltijd in de eetzaal via Stichting Roechama. Valodja is arts en zijn kennis gebruikt hij om zijn eigen medicijnen van kruiden samen te stellen. Het echtpaar bedankte



voor de kaarten die ze uit Holland ontvangen. Heel 'toevallig' was de laatste kaart, die ze ontvingen door Kors geschreven. Dat was een leuk moment, toen dat ontdekt werd. Beiden konden geholpen worden met de meegebrachte kleding en schoenen. Voor Magda, die zo intensief voor haar man Valodja zorgt, hebben we Spreuken 31 gelezen en er is met het echtpaar gebeden. Het boek van Damkani werd toegelicht en gegeven. Het zal zeker met belangstelling gelezen worden.

Holland zien

Het laatste bezoek was bij Vera Danilstenko. Daar werden we warm en hartelijk ontvangen. Haar gezondheid is soms goed, soms minder. Ze heeft in het ziekenhuis gelegen en heeft een stoma. Een thuiszorgwerkster van Chesed komt twee á drie keer per week bij haar voor hulp. *“Vandaag ben ik blij omdat jullie komen.”* I.v.m. de kou en de sneeuwval komt Vera niet buiten. *“Ik zou graag iets van Holland willen zien. kunnen jullie de volgende keer een fotoboek van Nederland meebrengen?”*



Ook de twee zusjes Tamara en Natasja Felde kregen bezoek. Ze hebben het nu wat ruimer, omdat Natasja inmiddels ook pensioen ontvangt. Ze hebben voor de gezelligheid een hond en een kat. Tamara, die psychisch ziek is, was heel gezellig deze keer. Het boek van Damkani werd met enthousiasme ontvangen.

Svetlana Romaeva

De andere groep ging met Ira als eerste naar Svetlana Romaeva. Zij is een alleenstaande vrouw, zonder man en kinderen. Svetlana is 73 jaar. Haar leven lang heeft zij zware lichamelijke arbeid verricht; in de huizenbouw. Nu is zij al 11 jaar ziek en bedlegerig. Ze kan niet meer lopen. Bovendien heeft ze hoge bloeddruk en haar maag en lever zijn ook niet gezond.



Deze lieve vrouw vertelde over haar leven. Ze was in Siberië geboren, omdat haar vader als spion werd aangezien, toen hij vluchtte vanuit Oostenrijk/Hongarije naar Oekraïne en werd daarom naar Siberië verbannen. Svetlana heeft daarom geen opleiding kunnen volgen. Na de oorlog kon de familie terugkeren naar Transkarpatië. Haar vader overleed in 1988 en haar moeder in 1998. Haar enige broer komt 2 á 3 keer per jaar op bezoek. Svetlana roemt de thuiszorgwerkster van Chesed. *“Al acht jaar doet Maria alles wat ik haar vraag en ook doet ze het snel”* Svetlana wreef steeds in haar oog. *“Tijdens het werk is er iets zwaars op mijn neus gevallen. Het doet niet zeer, maar ik moet wel heel vaak mijn oog uitwrijven.”*

We hoorden ook van de hoge gasprijs. *“Van de 80 dollar pensioen gaat 45 dollar naar gas.”*

We gaven Sveta een warme deken en een wollen onderdeken, zodat ze het in bed niet koud hoeft te hebben. We lazen met haar het Woord van God uit psalm 23 en legden het uit ook m.b.t op de Goede Herder Jesjoea. *“Vertrouw op Hem als de goede Herder en zeg net als David; De Heer is mijn Herder, mij ontbreekt niets.”* Daarna baden we voor en met haar. Het boek 'de Schuilplaats' van Corrie ten Boom gaven we haar, het zal haar zeker bemoedigen:

Nechama

Het is altijd bijzonder, een bezoek bij de zeer oude vrouw Nechama. Hoewel zij al 92 jaar is, is haar verstand nog zo goed. Met één oog ziet ze heel slecht, maar gelukkig heeft ze nu een bril met het juiste glas erin. Ze hoort echter ook heel slecht. Ira vertelde dat de dokter langs zal komen om te testen of de gehoorzenuwen nog functioneren. Als dat zo is dan zouden ze met een gehoorapparaat versterkt kunnen worden. Dat zou wel heel fijn zijn. Nechama vertelde over haar man, geboren in Wit-Rusland. Omdat hij

een officier in het leger was en steeds overgeplaatst werd, hebben ze eerst in Polen en later in Oekraïne op verschillende plaatsen gewoond. Op het laatst mochten ze in Moekatsjevo blijven wonen en kwam hij tussen de middag thuis om te eten als hij op de basis was. Hij was een geëerd man, een communist en activist. Daarvoor kreeg hij veel medailles en ook twee sterren. Toen hij bijna 53 jaar was, kreeg hij een gezwel in zijn hoofd en overleed hij. Dat was in het jaar 1966. Nechama is dus al 45 jaar weduwe.



Omdat we wisten dat Nechama zo graag leest, en omdat ze de volgende week 93 jaar zou worden, gaven we haar als verjaardagscadeau het boek van Damkani. Ze drukte het gelijk aan haar hart en zei; *“Ik zal het met plezier lezen.”*

Het wordt beter

Bij Viktoria raken we altijd beschaamd. Deze vrouw die al 17 ziek is en nu al 5 jaar op bed ligt, is altijd zo opgewekt en blij. Ze kon het ook nu niet laten grapjes te maken; *“Ik ga met jullie mee, ik zal bij jullie werken.”*

Ze hoopte erop dat het leven beter gaat worden in Oekraïne. *“Janoekoviets, de president heeft gezegd, dat er 20 jaar geleden al maatregelen hadden moeten worden genomen, hij vraagt nu aan de mensen om geduld te hebben, we hopen dat het beter wordt.”*

De thuishulp van Chesed, Maria, komt vijf dagen per week 6 uur per dag bij Viktoria in huis. Ze doet de was, ze wast Viktoria en masseert haar, maakt het huis schoon, doet de boodschappen en maakt het avondeten klaar. Alleen 's nachts is Viktoria alleen. *“Maar jullie hebben mij geweldig geholpen met die zaklamp (en ze wees naast haar bed, waar de moderne knijpkat aan de muur hangt, binnen handbereik). De zaklamp heeft mij gered. 's Nachts wordt de elektriciteit afgesloten en*



kan ik niemand bellen, dan pak ik de zaklamp en maak het licht in de kamer. Ik ben zo blij met de zaklamp.”

Toen we zeiden dat ze in Nederland nog meer familie heeft zei Viktoria: *“Mijn neus gaat ervan omhoog”*

Op zaterdag en zondag komt er een vrouw haar verzorgen, die betaald wordt met het sponsorgeld. Viktoria liet een thermoskan zien waarin de hulp heet water doet, zodat zij op z'n tijd iets warm kan drinken.

We haakten nog in op wat Viktoria gezegd had. *“Ja wij weten dat het leven beter gaat worden. Dit leven is een voorbereiding op het Koninkrijk van God, dat komt. Als de Messias komt, wordt alles anders.* We hebben ook met Viktoria gebeden en het boek de Schuilplaats gegeven. Ook zongen we haar toe: *“De vrede van God zij met u”*. Matthias bedankte haar nog, omdat ze voor hem zo'n voorbeeld is van dankbaarheid en



blijdschap, ondanks haar moeilijke leven.

Daarna bezochten we ook Faina Drutman nog. Haar sponsorfamilie had een pakketje meegegeven. Daar was ze heel blij mee. Het gaat met haar echter niet goed. We mochten haar niet aanraken, ze had overal pijn.

Logeren

Ira had ons uitgenodigd om bij haar thuis langs te komen. Dit was voor het eerst. Haar man Viktor was ook thuis. In de korte tijd die we samen hadden, hadden we al een goed gesprek over geloof en over opvoeding en andere belangrijke

zaken. Viktor en Ira waren erg open en nodigden ons uit een volgende keer bij hen te komen logeren, zodat we nog meer met elkaar zouden kunnen praten. We gaven hen als geschenk het boek van Damkani. *“Dan hebben jullie morgen wat te lezen in de trein naar Moskou, als jullie naar de bruiloft gaan!”* Het boek werd in dankbaarheid aanvaard.



De twee groepen ontmoetten elkaar in het kantoor gebouw van Chesed. Er is nog maar één kamer in gebruik.. De andere, veel grotere kamer, hebben ze moeten opgeven. De verwarming kon niet meer worden betaald. We losten nog wat goederen en namen daarna hartelijk afscheid. We keerden voldaan terug naar Uzgorod. Daar gingen we nog langs tante Anna, een tante van Mirosja Revta, waar Mirosja en Gobika ook overnachtten. We kregen daar een maaltijd en zagen de foto's van opa Revta's begrafenis en Mirosja's bruiloft. Opa Revta was vrijdagavond 25 februari overleden. We hebben waardevolle herinneringen aan hem.

Door Duitser gered

Dinsdagmorgen vertrokken we al vroeg richting Vinogradova. De afstand, die normaal in ruim 1 ½ kon worden afgelegd, kostte ons nu meer dan twee uren. De wegen zijn zo verslechterd, zo beschadigd en vol diepe kuilen en gaten. Het viel niet mee om ze allemaal te ontwijken.

Bij Galina werden we zoals gewoonlijk, ontvangen met een uitgebreide maaltijd. Ondertussen bracht zij ons op de hoogte van alle verwickelingen w.b.de geadopteerde families. Ze vertelde dat de 14^e februari oma Hofman is overleden, en dat de dochter achter blijft met drie kinderen. Zij zal het voedselpakket blijven ontvangen. De moeder van Galina had ook een indrukwekkend levensverhaal. *“Ik*



werd met mijn familie naar Auschwitz gebracht. Een Duitser heeft mijn leven gered. Ik had een kindje van mijn tante op de arm. Hij nam dat kind uit mijn armen en gebaarde dat ik de andere kant op moest lopen. Ik schreeuwde; "Het is mijn kind!" Ik wist niet dat de kinderen en moeders en ouderen direct naar de gaskamers gingen, maar die Duitser wist het wel. Als hij het goed gevonden had, dat ik bij het kind was gebleven, dan was ik ook omgebracht. Maar hij stond het niet toe, maar richtte zijn geweer op mijn hoofd en dwong me de andere kant op te lopen. Hij redde mijn leven."

Kopolovich



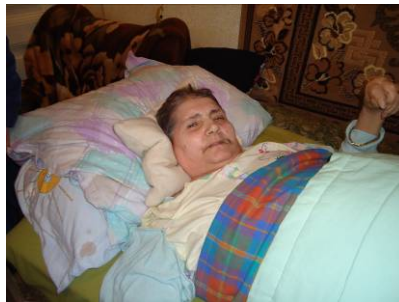
Met Galina bezoeken we de familie Kopolovich. Het dak is helemaal nieuw en er is ook een dakgoot aangebracht. Van het geld dat nog over is wil Galina een afdakje laten maken boven de deur. Ze vroeg of wij het ook nodig vonden dat het hek vernieuwd moest worden. Dat antwoord was niet moeilijk gezien



de staat waarin het hek nu verkeerd.

Ook het stukadoren van het huis en het vernieuwen van het pad kan nog van het geschonken geld gedaan worden. Dat is een grote zegen.

We maakten de kinderen en de moeder zo blij met de tassen en het speelgoed dat door de sponsors was meegegeven. Ook met het schoolbankje en stoeltje, een fietsje en de pop met poppenwagen waren de kinderen zo blij.



Ik ben niet alleen

Verder bezochten we nog het echtpaar Ilona en Pjotr Orel.

Ilona ligt al meer dan 20 jaar op bed vanwege reuma. We konden zien dat ze achteruit gegaan was na ons laatste bezoek. Toen borduurde ze nog, maar dat kan ze nu niet meer. Dit gelovige echtpaar is al bijna 52 jaar getrouwd. Ze hebben een moeilijk leven; één dochter stierf toen ze 16 jaar was en de man van een andere dochter kwam om bij de Tsjernobilramp. Pjotr heeft 26 jaar in het Russische leger gediend, maar Oekraïne heeft hem zijn pensioen onthouden.

We lazen ter bemoediging enkele verzen uit Jesaja 65 en Openbaring 21. Over de nieuwe hemel en aarde en dat God alle tranen van de ogen zal afwissen. Pjotr haakt er op in en vertelde: *"Ik ben niet alleen, de Heere is met mij. Ik wil een wonder vertellen."* Pjotr straalde toen hij verder ging, half in het Oekraïens en half in het Russisch. Hij begon een droom te vertellen. Het was een lang getuigenis, met als boodschap dat de Heere bij hem is.

We zongen hem en zijn zieke vrouw op bed nog en lied toe; *"De vrede van God"* Het was zo heerlijk om dit het echtpaar toe te zingen.

Ze reageerden met de woorden: *"Julie zijn het allerkostbaarste geschenk"*

Familie Blauw

We bezochten daarna nog één familie in Vilok, op 20 minuten afstand van Vinogradova. De familie heet Blauw en heeft ook een sponsor nodig. Opa is bedlegerig. Hij heeft een insult gehad en is eenzijdig verlamd.

Oma en haar dochter en twee kleindochters konden we allemaal blij maken met dekens, jassen, beddegoed, schoenen, speelgoed en kinderklleding. Ook lieten we voor de kinderen het boekje 'een brief voor jou' in het Oekraïens achter.

We boden aan dit gezin te gaan sponsoren.

We losten bij Galina een gedeelte van de lading en genoten nog van een avondmaaltijd. Daarna moesten we in het donker de lange weg naar Uzgorod nog rijden.



Zhyttya

De hele woensdag hadden we gereserveerd om met Stichting Zhyttya om te gaan. In het kantoor werden we verwelkomd met gebak en... met getuigenissen: Hoe ze werken, hoe het met de mensen gaat, hoe God gebeden verhoord heeft, wat ze onderwijzen enz. We zouden ook weer in twee groepen twee mensen gaan bezoeken. De ene groep ging op bezoek bij Jacob Fleiser en Inna en Anatoli.

Vier kampen



De bijna 84-jarige Jacob Fleiser is geboren op 28-04-1927. In de herfst van 2010 is zijn vrouw overleden. Ze hadden geen kinderen. Hij woont sinds 1964 in Moekatsjevo. Jacob groeide op als wees, en is door alles wat hij in zijn leven heeft meegemaakt heel erg getraumatiseerd. Hij moest regelmatig huilen toen hij over zijn leven vertelde. Hij heeft zijn ouders nooit gekend en heeft in de oorlog in



4 kampen gezeten o.a. in Auswitsch, Mauthausen en Treblinka. Hij wist steeds te ontsnappen en werd dan weer gepakt en naar een ander kamp gestuurd, waar hij zwaar werk moest doen. Hij heeft daar ook de meest verschrikkelijke dingen beleefd. Omdat hij een dronken politieman vermoord had werd hij als misdadiger en niet als Jood in de kampen opgesloten. Hij had andere gevangenskleding aan en hij verzweeg angstvallig dat hij Jood was. Na zijn laatste ontsnapping heeft hij zich bij de partizanen aangesloten. Daarna heeft hij nog jaren in fabrieken gewerkt. Nu is hij oud en heeft veel lichamelijke problemen, veelal als gevolg van mishandelingen in zijn jeugd en in de kampen. Zijn been is heel ziek.



We hebben gebeden voor troost van en vrede met God in zijn hart en voor lichamelijk kracht en of herstel. Ook gaven we hem het boek van Jacob Damkani. Matthias zag een beeld van een arend in de kamer en las daarom een gedeelte over de arend uit psalm 103. Dat God hem wil verlossen en bij het ouder worden als een arend wil vernieuwen. Dit ontroerde hem zeer.

Ina en Anatoli

Deze groep keerde terug naar Uzgorod en ging daar nog bij Ina en Anatolie op bezoek. Anatolie was net uit het ziekenhuis, waar hij een grote buikoperatie had ondergaan. Hij zag er nog erg zwak uit. Bij aankomst stond er een rijk gedekte tafel. Vroeger werkte Anatolie in een papier fabriek, waar hij ook mensen instructie gaf hoe met de machines om te gaan. Nu kan hij niet meer werken vanwege zijn slechte gezondheid. Hij maakt wel mooie houtsnijwerkproducten. Hij heeft in Vladiwostok in het Russische leger



gezet. Ze hebben 2 kleinkinderen, die helemaal in Irkoetsz wonen. We zongen Hinematov en lazen Spreuken 31 vanaf vs 10, want Ina is zijn grote steun en het was goed dat we haar ook op deze manier konden zegenen.

We zagen Ina later allemaal tijdens de samenkomst en bij de sjabbatviering bij Zhyttya

Zwaar leven

De andere groep moest een uur rijden naar het dorp Bereznie in de Karpaten. Daar woont de weduwe Anna Loepich te midden van vele zigeuners. We werden ontvangen in een klein kamertje waar ook de houtkachel brandde. Anna heeft een zwaar leven. Als oudste van een gezin met zes kinderen, moest zij alles al doen, omdat haar moeder op bed lag. Ze heeft jaren haar man verzorgd, die verlamd op bed lag. Twee jaar geleden overleed hij. Haar twee zonen geven haar veel zorgen. De ene zoon woont thuis, maar is psychisch ziek. Hij doet in huis helemaal niets, gaat er 's morgens op uit en moet 's avonds soms door Anna gezocht worden. Zijn broer drinkt en komt zelden thuis, want



dan maken de twee gelijk ruzie.

Belofte voor de kinderen

Anna weet dat God haar de kracht geeft. We lezen met haar psalm 27; 13 en 14; "zo ik niet had geloofd...wacht op de Heere, zijt sterk. Ook psalm 10:14. En de belofte uit Jesaja 54:13 "Al uw kinderen zullen van de Heere geleerd zijn, en de vrede van uw kinderen zal groot zijn." We raadden haar God steeds te herinneren aan deze belofte. We schreven deze tekst voor haar op. Daarna zongen we haar toe; "Vrede van God" en "In Jezus' Naam"

Overleefd

We gingen met Jaroslav, de broer van Anna mee naar zijn huis. Daar wachtte zijn vrouw Sofia ons al op. Ook zij hebben naast vreugde over

hun dochters en twee kleinkinderen ook grote zorgen over hun twee zonen Jaroslav (29) en Vasil (27) die beiden aan de drank en drugs verslaafd zijn. "Ze willen van God niet weten, we kunnen er met hen ook niet over praten." Sofia laat een foto zien van haar vader en moeder. Haar vader heeft in verschillende kampen gezeten, maar hij overleefde dit. Hij is 94 jaar geworden. Haar moeder, die niet Joods was, verstopte zich samen met de kinderen en zo overleefde het hele gezin de oorlog.



God beter kennen

Sofia vertelde ook haar getuigenis. "Ik wist wel dat God er was, maar de Messias was voor mij ver weg, ik leefde met een man die me sloeg en ik ben gescheiden. Door het contact met Stichting Zhyttya en jullie hebben ik God beter leren kennen. Het zijn grote daden van God dat jullie gekomen zijn. Pas toen ik Jezus Christus echt leerde kennen zag ik wat ik fout had gedaan. Ik heb veel fout gedaan. Ik had mijn eerste man moeten verdragen." We wijzen haar op 1 Joh.1:9 en op het verhaal van Corrie ten Boom, dat God onze zonden in de diepte van de zee werpt en er een bordje bij staat; Verboden te vissen. Sofia herinnerde zich; "Toen ik 'de Schuilplaats' kreeg heb ik de hele nacht gelezen en heb ik gehuild, zo'n bijzonder getuigenis!" We hebben natuurlijk met dit gezin gebeden en hen ook toegezongen.

God of wonders

We reden terug naar Uzgorod, daar woonden we een soort samenkomst bij in het kantoor van Zhyttya. We keken samen met de Joodse mensen naar de Dvd 'God of wonders' die we hen gegeven hadden. We zagen hoeveel indruk deze film maakte op de Joodse mensen.

's Avonds hadden we een heel gezellig avond bij Elvira Vagan, die haar ko(o)kkunsten overvloedig toonde door ons een zeer gevarieerde maaltijd voor te zetten.

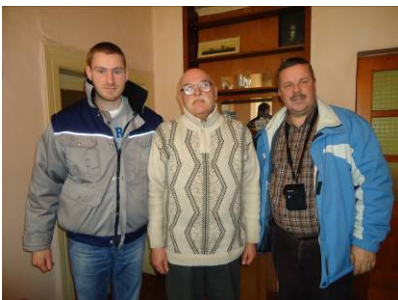


Valodja blij

Op donderdag maakten we eerst Valodja blij met de boomspecialisten uitrusting, die we voor hem hadden meegebracht. Hij trok het gelijk aan. Michaël vertelde dat Valodja dagelijks op de begraafplaats aan het werk is en zo ontzettend graag deze uitrusting wilde hebben, dat hij er voor naar de synagoge ging om er voor te bidden. De volgende morgen grapt ze: *“Hij heeft met de spullen nog om geslapen!”*

Hoop verloren

Daarna gingen we in twee groepen Joodse adoptiepersonen in Uzgorod bezoeken. De ene groep bezocht als eerste Ira en Kolja Bronstein, daarna bezochten ze een ‘nieuw te sponsoren’ echtpaar; Andrey en Svetlana Gross. De vrouw kwam er niet bij zitten. Zij heeft de hoop in het leven verloren. Zij komt nauwelijks meer buiten. Het is ook diep tragisch wat zij hebben meegemaakt. Hun enige zoon raakte gok verslaafd. Hij kwam in grote moeilijkheden toen hij schulden had gemaakt. Het werd een zaak van leven en dood. Toen hebben Andrey en Sveta hun huis verkocht om hun zoon te kunnen helpen, maar het mocht niet baten, hij werd toch vermoord. Ze hebben nu nog steeds schulden en omdat het pensioen niet toereikend is werkt Andrey bij.



Niets met geloof

Ze hebben geen familie, maar wel veel vrienden in Israël. *“Wat moet ik*

doen? Hoe kom ik daar aan geld? Als ik naar Israël ga, krijg ik geen pensioen meer.”

Andrey is heel zijn leven communist geweest. *“Ik heb respect voor gelovigen, maar ik heb met het geloof niets.”* Toen Daniël hem het boek de Schuilplaats wilde geven en Olga wat uit wilde leggen, zei hij; *“Ik ken het boek wel, nu kan ik het zelf lezen.”* Laten we bidden dat dit zijn denken gaat veranderen. Ook Zhenya Tsompel werd hierna nog bezocht. Haar vader Valeri troffen we ook thuis.

Licht van de ogen

De andere groep ging met een busje naar Stefan en Doesja Rot. Ze werd allerhartelijkst ontvangen. Stefan is bedlegerig omdat hij beide benen moet missen. Zowel hij als zijn vrouw waren heel open ook over hun geloof. Stefans ogen straalden. De tekst die we 's morgens met elkaar gelezen hadden, werd nu voor Stefan gelezen; Spreuken 15:30 *“Het licht van de ogen verblijdt het hart, een goede tijding verkwikt het gebeente.”* Het

geheim van Stefan is: *“Nu God mij heeft gered, moet ik sterk zijn.”* Stefan wordt iedere dag door zoon in rolstoel naar buiten gebracht. Dat heeft hij ook hard nodig. Veel over zijn werk als bioloog gesproken en daarmee ook de wonderen van de schepping (en Schepper) aangehaald. Stefan vertelde dat de vogels iedere morgen bij zijn raam komen, waar hij ze voert. 's Zomers vliegen ze zelfs de kamer in. We hebben ze kunnen bemoedigen met stoffelijke zaken, zoals kaas, stroopwafels, elektrische deken, een paar dekens en dekbed en ook geestelijk, met het Woord van God, twee psalmen, en gebed. Ook het boek van Jacob Damkani is hen gegeven. En hem werd verteld dat zijn Nederlandse sponsor elke dag voor hem bidt.

Op alya

Het volgende gezin had groot nieuws. Helena Wasserman wil met haar moeder en kleinzoon Ivan alija maken. Ze hopen binnen 6 tot 8 maanden naar Israel te gaan. Zodra de papieren uit Kiev binnen zijn gaat Helena met Hebreeuws starten. We hebben gelijk verschillende verzen uit Jesaja, over het verzamelen door

de Heere van Zijn volk, gelezen als bemoediging. Hier was Helena erg blij mee. Diverse zaken lieten we nog achter voor haar en haar kleinzoon. Helena is een half jaar gelden geopereerd, haar milt is eruit gehaald. Ze voelt zich nog zwak en heeft veel hoofdpijn. We zongen nog een lied en gaven het boek van Jacob Damkani.

Daarna bezocht deze groep Maria Machlin Ze had pannekoekjes gebakken met heerlijke eigen gemaakte jam en thee Het bleek dat ze veel pijn had door galstenen. We lieten geld achter voor medicijnen. Haar enige verwarming was een aftands brandgevaarlijk elektrisch



kachelkje. We lazen psalm 23 en bemoedigden haar met gebed.

Uit liefde

Gezamenlijk aten we daarna in de eetzaal het warme middagmaal en bezochten met Michaël Galin de vernieuwde synagoge.

Daarna bezochten we weer in twee groepen nog verschillende mensen. Magda, de dochter van de overleden blinde vrouw, bezochten we om haar te condoleren met het verlies van haar moeder. Magda vertelde over de laatste dagen in het leven van haar moeder. Ze kreeg een ernstig infarct en 24 uur later overleed ze. Ze bedankte voor de kaarten die ze kreeg na het overlijden van haar moeder. *“Eén kaart was dezelfde dag al verstuurd. Toen begreep ik dat jullie het niet uit plicht doen, maar uit liefde, uit jullie hart.”*

Het woord bevestigd

David Slutsky belde dat hij thuis was uit zijn werk en dat wij langs konden komen. Deze lieve gelovige man heeft zijn bijzondere getuigenis vorig jaar februari al verteld (zie reisverslag febr 2010). Nu hadden



we weer een heerlijk moment met elkaar. David heeft verschillende van ons steeds de hand vastgehouden. We ervoeren zo de geestelijke eenheid met David en zijn vrouw Raya. David werkt nog omdat hij anders de rekeningen niet kan betalen. *“Vroeger werkte ik met metaal, nu houd ik alles schoon.”* *“God helpt als het moeilijk is.”* Toen we met hem o.a. Jesaja 43:1-3, lazen, pakte David de bijbel en wees ons op een paar teksten, die voor hem heel veel betekenen. Jesaja 44:26. *“Die het woord van zijn knecht bevestigd”.* En David legde uit *“Ik bid niet zomaar. Hij luistert naar mij, Hij wendt Zich tot mij. Als ik me niet met woorden tot Hem richt, hoe kan hij het woord van zijn knecht dan bevestigen?”*



Verborgene schatten

Daarna las David ook Jesaja 45:2 en 3 *“Ik zal kromme wegen recht maken”* en *“Ik zal u geven... de verborgene rijkdommen.”*

David vervolgde: *“Ik kan zelf mijn problemen niet oplossen, maar Hij maakt de problemen glad. Wat voor mij verborgen is, opent hij. Schatten zijn bijvoorbeeld ook gezondheid en mijn vrouw.”*



Terwijl hij dit allemaal zo uitlegde twinkelden zijn ogen van blijdschap en vrede. Wat was het goed om hier te zijn. Samen zongen en baden we nog en natuurlijk was het boek van Damkani hier ook op zijn plaats.

Geestelijke hulp

De laatste familie die deze groep bezocht was op verzoek van Michaël Galin zelf. Niet dat ze financiële hulp nodig hadden, maar wel heel erg geestelijk, zo bleek al snel. In het appartement woont een echtpaar, Misja en Valja. Valja is touringcar chauffeur, die soms meer dan een week van huis is. Het echtpaar heeft twee kinderen Alosja van vier en Vika van 7 maanden. Ook een tante van Valja woont bij hen. Zij huilde tijdens ons bezoek verschillende keren; haar twee zussen, die ook bij

hen woonden, overleden in korte tijd; de ene zus (de moeder van Valja) zeven maanden geleden en de ander 40 dagen geleden. Verder bleek dat er ook nog een schoonzoon van haar in Afghanistan was omgekomen.

Doodgereden

Het ergste leed kwam nog. Misja en Valja hadden nog een dochter, Alexandra. Zij werd aangereden toen ze 9 jaar was. Wat het nog erger maakte was dat, hoewel het meisje direct dood was, gespeeld werd alsof ze drie dagen later pas aan de verwondingen overleed. De aanrijding vond plaats door de kleinzoon van de procureur. Hij zou daardoor een lagere straf krijgen, dan wanneer het meisje direct dood was. Hoe verschrikkelijk. We hadden geen antwoord op het waarom van al dit leed. De boodschap die we daar brachten was het Evangelie. Dat God Zijn Zoon gaf, die stierf in de kracht van Zijn leven, zonder zonde gedaan te hebben, om ons, om hen te redden. We gaven hen het laatste boek van Corrie ten Boom, de Schuilplaats, dat we nog bij ons hadden. Zodat ze ook Gods liefde in Jesjoea zouden leren kennen. We baden en zongen hen nog de vrede van God toe.

Overvolle tafel

De andere groep bezocht Lydia Sadovskaya Als vanouds troffen wij een overvolle tafel aan met van alles erop. Lydia heeft nog veel pijn aan arm en hand. Financieel is het voor haar nog heel erg zwaar. Zij is Roehama enorm dankbaar voor alle hulp. We hadden nog leuk contact met haar kleindochter. Ze heeft zelf psalm 100 voorgelezen. We kregen nog diverse potten en champagne mee.

We zien Jesjoea

Op vrijdag laadden we nog veel spullen bij Chesed uit. We spraken met de boekhoudster van Chesed de financiën door. Daarna losten we veel beddengoed en andere spullen bij Zhyttya. Nadya bracht ons op de hoogte van twee nieuwe adopties; Lilia Masta, een weduvrouw die ook de samenkomsten bezoekt en Sveta Weinstein, die samen met haar moeder de razzia van de Duitsers

overleefde in het ziekenhuis, omdat zij blond was en er niet Joods uitzag. Om 16.00 ontmoetten we elkaar weer. Toen we het kantoor binnenkwamen was de ruimte helemaal vol. Wel 20 Joodse mensen waren gekomen voor de samenkomst. We zongen Hebreeuws Russische aanbiddingliederen. Daarna luisterden we naar de lezing en de uitleg van het parasjagedeelte.



Wim mocht daarna een boodschap brengen. Dat deed hij a.d.h.v. Hebreeën 1 en 2. De boodschap was; *“We zien nu nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn, maar we zien Jesjoea met eer en heerlijkheid gekroond.”* Velen lijdten, of hebben een lijdensgeschiedenis, maar de belofte blijft. Richt je geestelijke oog op Jesjoea. Hij is ook de Hogepriester, die verzocht is en geleden heeft en die degenen die verzocht worden te hulp komt.

Feest

De kaarsen werden aangestoken, de wijn geschonken en het brood gebroken. We gaven alle vrouwen een tas met kadootjes i.v.m. de vrouwendag op 8 maart en de mannen én vrouwen kregen een



potje A-Z vitamines. Daarna zongen we voor hen: *“Licht van de wereld”* en *‘de vrede van God’* en *‘in Naam van Jesjoea’*

Na afloop werd er nog gedanst op Hebreeuwse muziek en zang. Het was een gezegend samenzijn; een echt feest.

Ik wil ook geloven

Daarna gingen we nog op bezoek bij de dochter Valeria (70) van Paulina Abramova, die 9 dagen geleden overleed. Nadya vertelde ons dat

Pauline altijd in Lenin heeft geloofd, haar leven lang. *“Zij luisterde echter naar ons, zij heeft wel 10x het zondaarsgebed gebeden, maar het was zo moeilijk voor haar om het helemaal in haar hart aan te nemen. Op haar 93^{ste} verjaardag hebben we haar nog bezocht en toen zei ze nog: “Het blijft voor mij een sprookje, ik ben geboren als communist” We hebben opnieuw met haar gebeden. En we hebben gezegd; “Lenin is dood en kan niets voor je doen, maar Jesjoea leeft en Hij geeft eeuwig leven.” Een paar dagen later ging het slechter met haar. Ze belde wel 5x per dag. Ze zei dat ze bang was voor de dood. Ze luisterde goed en zei; “Ik wil ook geloven.” We zeiden, “roep de Naam van de Heer aan, de God van Israël. Hij geeft nieuw leven!” Een dag daarna was Pauline al niet meer bij kennis.*

Er komt een tijd..

Nadya besloot met te zeggen: *“Ons werk is heel belangrijk. Ook al zeggen ze dat het een sprookje is, er komt een tijd dat het tot hen*



doordringt, door Gods Geest.”

Dochter Valeria uit Moskou had voor ons een maaltijd gemaakt. Het was de zoveelste maaltijd, die we kregen. We begrepen dat deze maaltijd volgens traditie bedoeld is ter nagedachtenis aan de overledene, en aten daarom met liefde van de voorgezette gerechten. Ondertussen werden allemaal herinneringen opgehaald. Hans sprak Valeria heel liefdevol toe. We wensten haar een goede reis terug naar Moskou en zongen haar de Vrede van God toe. We bidden dat het boek de Schuilplaats haar mag helpen de Messias te vinden.

Mijn zoon geef Mij je hart

Voor de sjabbatavond waren we bij Michaël Galin en zijn vrouw uitgenodigd. Deze avond werd ook een heel bijzondere. Het werd zo geleid dat op een gegeven moment Michaël (voor het eerst) Spreuken 31 voor zijn vrouw Ina las en dat zij



(ook voor het eerst van haar leven) psalm 112 las voor haar man. *“Dit is serieuze stof”,* reageerde Michaël. We hadden goede gesprekken. En toen Ina zich erover verbaasde dat zo'n jonge man als Matthias zo serieus is, gaf Matthias zijn getuigenis. Bijzonder was dat met het woord uit Spreuken, Mijn zoon geeft Mij je hart, Matthias zich aan de Heere kon overgeven en de vrede in Zijn hart ontving, dankzij het offer van Jesjoea. Ook kwam het Sovjetleger nog ter sprake en vertelde Ria het getuigenis van Vanya. Michaël gaf direct aan: *“Ik zou het graag lezen!”*

Aan het eind van de avond brachten we dit echtpaar bij de Heer en vroegen om openbaring, zodat zij Hem ook zouden leren kennen. We namen hartelijk afscheid en zochten ons hotelkamer en bed op.

Verspilling is kracht

's Morgens hadden we een eigen samenkomst. We ervoeren het als een Woord van de Heer wat we lazten in Markus 14:1-9 n.a.v. het dagboekstukje van Watchman Nee voor deze dag. Die dure olie waarmee die vrouw Jesjoea zalfde leek verspilling, maar de Heere preees haar. Zo dachten wij dat al die liefdemaaltijden toch ook wel verspilling was. Maar, zo leerden wij, *“in het dienen van God is het principe van ‘verspilling’ het principe van kracht.”*

We moesten ons hotel uit. Na de middag vertrokken we richting het weeshuis in Vinogradova; opnieuw



een prachtige rit. Hier en daar lag nog sneeuw. We gingen nog even bij

Galina aan om nog wat spullen af te geven en kwamen even later in het weeshuis aan. Het toezingen van Jezus is de Goede Herder, het trakteren van kadootjes en chocolade was voor de kinderen een waar feest.



We lieten ook 12 stoeltjes en een paar dozen met zelfgenaaiide kleding en nog andere spullen achter en namen toen afscheid van de mensen en ook van Oekraïne. We hadden een voorspoedige terugreis en kwamen binnen 20 uur in Nederland aan. Vermoeid maar zeer voldaan. De Heere had de weg voorspoedig gemaakt. We beseften dat het alles genade was en is om zo als een schakeltje gebruikt te mogen worden in Gods Koninkrijk en in de redding van het Joodse volk. Onze God en Vader komt dan ook alle eer en dank toe door onze Heer en Messias Jesjoea. Bedankt lieve mensen voor al jullie steun op welke manier dan ook. Bijzonder bedankt ook de kaartschrijvers. Overal hadden ze een ereplaats gekregen. Het betekent



zoveel voor hen. Moge de Heere het jullie allemaal rijkelijk vergelden, nu en ten volle in Zijn Koninkrijk.

HET ROECHAMA TEAM

